

Јелена Стојановић

ЗАГОНЕТНО ЦВЕЋЕ

Загонетно цвеће ноћас поново у мени ће да заноћи
Обрекли смо верност звезданој гори смели
Али још имам у очима оне најдивније моћи
Којом се воле зрна у откосима зрелим

Још имам у очима оне најдивније моћи
Непознатим прилазима кад испред изворишта сјаја
Противно жељи да себе дознамо у самоћи
Задржим говор докле се плаветнило предваја

Противно жељи да себе дознамо у самоћи
Срасла сам са дупљом јасеновом — тамо где борави време
Загонетно цвеће ноћас поново у мени ће да заноћи
И разлистављајући тишину у свој предео однесе ме.

НЕБЕСКИМ ПОЉИМА

Небеским пољима сутон ближи лету
Да извида спокојство заборављеног гнезда
Треба само љубомору према биљу закопати отету
У прошли сан. Сан изван трага удаљених протеклих
звезда.

И што неко тишином хода недотично
Недотично црвеном, рано узнемиреном цвету —
То се спрема да преко ноћ надрастеш себе хотимично
Кроз прслину зенице отете сунцокрету.

СОНЕТ О ПУТНИКУ

У тајни моје невиделице
Ко проречену ноћ проспава,
Залудну видовитост птице
У биљу ће да откључава.

Пут свеопштој ноћи постања,
Сеоба несазнатним крајем,
Обузима простор расањан,
Вилајет света пред смирајем.

И зачарани пут путује
кућа од биља насред града.
Слухом празнину додирујем
Извор звездама, облик склада.
Затрављено простором видам
Огњиште неба испод зида.

ТАЈНИ СКЛАД

У тајни склад све прелази.
Ноћ опседа тихост гори.
Лепоту мимоилазим:
Не знам да је изговорим.

Тајним складом надилазим
Звучно јато што се спори.
У тамнину цвету слазим,
Да нађем реч — да говорим.